

Kalbin Sesi 1 Bölüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Kasım 2013

Tekerrür eden günlerden biriydi yine... Şikâyet etmezdi, etmeye hakkı yoktu zira. Bin bir düşüncenin eşliğinde topladı kitaplarını. Beş karış bir suratla başlamıştı güne.

Varsa yoksa denetim ve gözetim altında geçen bir hayat. Gerçi memnundu onu seven, koruyup kollayan bir ailesinin olmasından ama bazen sıkılmıyor da değildi hani. Ne vardı sanki dizginleri bu kadar sıkı tutmaya: Çocuk değildi artık ve bunu gören de yoktu çevresinde.

Mecburdu konulan kurallara riayet etmeye ve mecburdu da çoğu şeyi gizleyip, içine atmaya. Şunun şurasında sadece bir yılı kalmıştı mezun olmaya; okulun bitmesi özgürlükle eş değerdii onun için her ne kadar pek inanmasa da...

“Düşünme bunları”, diye de bir yandan telkin ediyordu kendini. Bu günkü sınavı da verdi mi, son sınıfa geçecekti. Aslında fazla bir süre de kalmamıştı bekleyecek. Kendisi bekleyebilirdi gerçi ama onun bekleyeceğine hiç mi hiç ihtimal vermiyordu. Neredeyse otuzuna merdiven dayamıştı üstelik her şeyden bihaberdi. Gününü gün eden, iflah olmaz bir çapkındı. Uzaktan seyretmek onu gerçekten de çok zordu. Seyrediyordu bir yandan da seviyordu genç kız onu. Ara sıra görürdü onu, aydan aya, yıldan yıla: Sonuçta olması gereken, saygı çerçevesinde gelişen bir diyalogdu aralarında geçen. Özel günlerde ara sıra görüşürlerdi ailecek, ne de olsa; ailenin ağır başlı, ciddi ve parmakla gösterilen bir ferdiydi genç kız. Tabii ki; duygularından arınmış ve mükemmel olmak zorundaydı. Zira bu onun birinci vazifesiydi. Ne haddine karşı gelmek...

“Keşke bilse, keşke söyleyebilsem”, diye derinden bir iç geçirdi. Bu itirafı, ölüm fermanını imzalamakla eş değerdii. Kesinlikle, babası onu Taksim meydanında tabir-i caizse sallandırırđı. Mademki idam yasağı da yoktu o yıllarda, anında darağacında bulurdu kendini. En iyi ihtimalle de evlatlıktan reddedilir, görürdü gününü.

Bir eli yağda bir eli balda, yaşayıp gidiyordu işte. Nezih bir semtte yaşıyor, iyi bir okulda da öğretimine devam ediyordu, üstelik bu güne değin bir dediği asla iki edilmemişti. Bir insan daha ne isteyebilirdi ki...

Zaten içinde de yoktu ki; çapkınlık yapmak haddine mi. Hoş; “Bir kızın çapkın olma hakkı yoktu asla”, riayet ettiği kurallar çerçevesinde.

Saatine bakması ile yerinden fırlaması bir oldu. Biraz daha oyalanırsa, kesinlikle sınavı kaçıracaktı. Allah’tan ev halkı uyuyordu da, onun bu sefil halini görmüyorlardı sabah sabah.

Paltosunu giyip, usulca kapattı kapıyı. Sadece iki gün kalmıştı o büyük güne, sadece iki gün... Ne mi olacaktı iki gün sonra...

devam edecek...